

arbejdet i WEU, også selv om de ikke er fulde medlemmer.

Observatørernes rolle har gradvis ændret sig i perioden. Det skyldes særlig et ønske hos de øvrige observatører, der har lagt vægt på at blive inddraget mere i WEU's aktiviteter. De øvrige observatørlande er jo ikke medlemmer af NATO. Regeringen har ingen overvejelser om at foreslå ændringer i Danmarks status over for WEU.

Sammenfattende: Vi står over for en interessant, også en kompliceret proces. Den vil foregå i flere faser. Den nuværende fase er præget af, at landene langsomt er ved at afklare deres holdninger. Dernæst koncentrerer opmærksomheden om NATO-topmødet i april og dermed NATO's rolle. For hvad der end kommer ud af processen, må og skal det være i overensstemmelse hermed, ellers vil det ikke være troværdigt.

Vi står således over for en udvikling, der tegner til at ændre europæernes mulighed for at bidrage til løsning af konflikter i Europa. Regeringen vil aktivt deltage i overvejelserne og drøftelserne og vil selvfølgelig holde Folketingets Europaudvalg og Det Udenrigspolitiske Nævn løbende underrettet og ved senere lejlighed, ja, formentlig ved flere senere lejligheder, gerne drøfte sagen her i salen på ny.

Forhandling

Charlotte Antonsen (V):
Udenrigsministeren lagde vægt på NATO-vinklen. Jeg vil lægge vægt på EU-vinklen.

Som nævnt i min begrundelse for forespørgslen er det af afgørende betydning for Venstre, at den europæiske debat er så åben som muligt. Vi ønsker ikke, at befolkningen skal føle, at beslutninger i EU bliver lusket igennem, og der er især behov for en bramfri EU-debat i de sager, hvor vi ved, at folkeafstemninger vil komme. Det gælder naturligvis de danske forbehold.

Det er en højaktuel debat, dels er EU's forsvarspolitik højaktuel på grund af konflikten i Kosovo, altså det virkelige Europa, vi lever i, og dels er forsvarspolitikken aktuel, fordi den er højt placeret på den politiske dagsorden i EU og jo også er med i Amsterdamtraktaten.

Det er åbenbart, at den verserende krig eller krise i Europa, i Kosovo, er under optrapning. Det er altså ikke rigtigt, som nogle EU-modstandere påstår, at der ikke længere er en fjen-

de, fordi Warszawa-pagten er blevet opløst og den kolde krig er slut. Tværtimod er der nu flere og mere blodige konflikter, end vi så i den kolde krigs tid.

Det er godt, NATO er på banen i Kosovo. Det er tilfredsstillende for Venstre, at NATO fortsat er en effektiv forsvarsalliance, som løbende tilpasses den foranderlige sikkerhedspolitiske situation, vi har i Europa i dag.

Det, der bekymrer os i Venstre, er, om Europa også i alle andre fremtidige konflikter, store og små, i vores del af verden kan tillade sig at regne med, at amerikanske tropper altid vil stå til vores disposition. Er det ikke snarere situationen, at amerikanerne gerne ser, at vi selv overtager en større del af ansvaret for besværet ved udgifterne til Europas forsvar?

Den anden grund til, at EU's forsvarspolitik er aktuel, er politisk. Et stort flertal af lande i EU ønsker, at EU skal udfylde sin forsvarspolitiske rolle på den internationale scene. Det blev man enige om i Amsterdam ved at styrke EU's forsvarsdimension, og ifølge det tyske arbejdsprogram for det næste halve år i EU, skal man sammen med Vestunionen tage fat på sammen at udarbejde en ordning for et udvidet samarbejde mellem EU og Vestunionen, altså ud over de ting, som udenrigsministeren allerede har nævnt man skal med en hr. eller fru FUSP.

Det nye, der er sket i denne situation, er, at et af de hidtil meget bagstræberiske lande, Storbritannien, overraskede positivt i begyndelse af december måned sidste år, fordi Storbritannien sammen med Frankrig fremlagde den britiske regerings erklæring, hvor man forpligter sig til at deltage i en fælleseuropæisk forsvarspolitik, idet man naturligvis understreger, at det skal ske samtidig med, at man bevarer solidariteten i forhold til NATO eller i respekt for NATO. På den anden side sagde Frankrig, at man også var indstillet på et kompromis, og at man altså ikke fortsat vil sige, at det eneste saliggørende i denne sag er Vestunionen. Det nye er, at Storbritannien så klart siger, at man ønsker et effektivt europæisk forsvar.

Denne ændring af den britiske position må gøre indtryk på den danske regering, og derfor vil jeg gerne helt konkret høre i dag: Er den danske regering enig i den erklæring, der er kommet fra fransk-britisk side, eller står vi nu alene tilbage? Hidtil har situationen jo været, at vi har kunnet gemme os lidt bag briterne, men når briterne rykker, er spørgsmålet så: Vil vi være alene, eller vil vi rykke sammen med